

Bibelvers til bruk i begravelse, frå 2003-liturgien

Tekstgruppe I

Anten A

Eg veit at min utløysar lever.
Som den siste skal han stå fram i støvet.

Når huda er riven av meg og kjøtet er borte,
skal eg sjå Gud.

Mine auge ser, det er eg som får sjå han,
ikkje ein framand.
[Mitt indre fortærest av lengsel!] Job 19, 25–27 a. [27 b]

Eller B

Herren er min hyrding,
eg manglar ikkje noko.

Han lèt meg liggja i grønne enger,
han fører meg til vatn der eg finn kvile.

Han gjev meg nytt liv.
Han leier meg på rettferds stigar
for sitt namn skuld.

Om eg så går i dødsskuggens dal,
er eg ikkje redd for noko vondt.
For du er med meg.
Din kjepp og din stav,
dei trøystar meg.

Du dukar bord for meg
framfor mine fiendar.
Du salvar mitt hovud med olje.
Mitt beger renn over.

Berre godleik og miskunn
skal følgja meg alle mine dagar,
og eg skal bu i Herrens hus
gjennom alle tider. **Salme 23**

Eller C

Som hjorten lengtar etter bekker med vatn,
lengtar mi sjel etter deg, min Gud.

Mi sjel tørstar etter Gud,
etter den levande Gud.
Når skal eg få koma fram for Guds andlet?

Tårer er mitt brød dag og natt.
Dagen lang spør dei meg:
«Kvar er din Gud?»

Dette minnest eg,
min lengsel vell fram:
Til Guds hus vandra eg i festskaren
med jubelrop og lovsong
– ein pilegrimsskare i fest.

Kvifor er du sorgtyngd, mi sjel,
kvifor er du uroleg?
Eg vil venta på Gud!
Endå ein gong skal eg prisa han,
min frelsar og min Gud. *Salme 42, 2–6*

Eller D

Men eg blir alltid verande hos deg,
du har gripe mi høgre hand.

Du leier meg med ditt råd,
og sidan tek du imot meg i herlegdom.

Kven har eg elles i himmelen?
Når eg er hos deg, har eg ikkje glede i noko på jorda.

Om kropp og hjarte forgår,
er Gud for evig mitt hjartans berg og min del. *Salme 73, 23–26*

Eller E

Som ein far er mild med sine born,
er Herren mild med dei som fryktar han.

For han veit korleis vi er skapte,
han kjem i hug at vi er støv.

Dagane mennesket får, er som gras,
det blømer som blomen på marka.

Når vinden fer over han, er han borte,
staden han stod på, veit ikkje lenger av han.

Men Herrens miskunn er frå æve til æve
over dei som fryktar han.
Hans rettferd når til barneborn. *Salme 103, 13–17*

Eller F

Eg lyfter auga mine til fjella.
Kvar kjem mi hjelp ifrå?

Mi hjelp kjem frå Herren,
som har skapt himmel og jord.

Han vil ikkje la foten din vakla,
din vaktar vil ikkje blunda!

Sjå, han blundar ikkje og søv ikkje,
Israels vaktar.

Herren er din vaktar,
Herren er din skugge ved di høgre hand.

Sola skal ikkje skada deg om dagen,
heller ikkje månen om natta.

Herren skal vara deg frå alt vondt.
Han skal verna om ditt liv.

Herren skal vara din utgang og din inngang
frå no og til evig tid. *Salme 121*

Eller G

Herre, du ransakar meg og du veit –

du veit om eg sit eller står,
på lang avstand kjenner du mine tankar.

Om eg går eller ligg, ser du det,
du kjenner alle mine vegar.

Før eg har eit ord på tunga, Herre,
kjenner du det fullt ut.

Bakfrå og framanfrå omgjev du meg,
du har lagt di hand på meg.

Det er eit under eg ikkje skjønar,
det er så høgt at eg ikkje kan fatta det.

Kvar skulle eg gå frå din pust,
kvar kunne eg rømme frå ditt andlet?

Stig eg opp til himmelen, er du der,
legg eg meg i dødsriket, er du der òg.

Tek eg soloppgangens venger
og slår meg ned der havet endar,

då fører di hand meg jamvel der,
di høgre hand held meg fast.

Eg kan seia: «Lat mørkret løyna meg
og lyset omkring meg bli natt.»

Men mørkret er ikkje mørkt for deg,
natta er lys som dagen, mørkret er som lyset.

Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjarte,
prøv meg og kjenn mine tankar!

Sjå om eg følgjer avgudsveg,
og lei meg på den evige vegen! [Salme 139, 1–12. 23–24](#)

Eller H

Alt har si tid.

Det er ei tid for alt
som hender under himmelen:

ei tid for å fødest, ei tid for å døy,
ei tid for å planta, ei tid for å riva opp.
ei tid for å gråta, ei tid for å le,
ei tid for å sørgja, ei tid for å dansa,
ei tid for å leita, ei tid for å mista.

Alt gjorde han vakkert, kvar ting til si tid.
Ja, alle tider har han lagt i hjartet deira.

Eg skjønna at alt Gud gjer,
står gjennom alle tider.
Ingen kan leggja noko til,
og ingen kan trekkja noko frå. [Fork 3, 1–2. 4. 6a. 11a. 14a](#)

Eller I

Sion seier: « Herren har forlate meg,
Herren har gløymt meg.»

Kan ei kvinne gløyma sitt diande barn,
ei omsorgsfull mor det barnet ho bar?
Sjølv om dei skulle gløyma,
skal ikkje eg gløyma deg.

Sjå, eg har teikna deg i hendene mine. [Jes 49, 14–16 a](#)

Eller J

Herren er nådig, vi går ikkje til grunne.
Hans miskunn tek ikkje slutt,

ho er ny kvar morgon.
Din truskap er stor.

Eg seier: Herren er min del,
eg set mi von til han.

Herren er god mot dei
som ventar på han og søkjer han.

Det er godt å vera stille
og venta på hjelp frå Herren. **Klag 3, 22–26**

Tekstgruppe II

Anten A

Eller veit de ikkje at alle vi som vart døypte til Kristus Jesus, vart døypte til døden hans? Vi vart gravlagde med han då vi vart døypte med denne dåpen til døden. Og slik Kristus vart oppreist frå dei døde ved sin Fars herlegdom, skal vi òg vandra i eit nytt liv. Har vi vakse saman med Kristus i ein død som er lik hans, skal vi òg vera eitt med han i ei oppstode som er lik hans. **Rom 6, 3–5**

Eller B

Er Gud for oss, kven er då imot oss? Han som ikkje sparte sin eigen Son, men gav han for oss alle, kan han anna enn gje oss alt med han?

Kven vil koma med skuldingar mot Guds utvalde? Gud er den som frikjenner. Kven kan då fordømma? Kristus Jesus er den som døydde, ja, meir enn det, han vart reist opp og er ved Guds høgre hand, og han bed for oss. Kven kan skilja oss frå Kristi kjærleik? Naud eller angst eller forfølging eller svolt, å stå naken eller i fare eller framfor sverd?

For eg er viss på at verken død eller liv, verken englar eller krefter, verken det som no er eller det som koma skal, eller noka makt, verken det som er i det høge eller i det djupe, eller nokon annan skapning, skal kunna skilja oss frå Guds kjærleik i Kristus Jesus, vår Herre.

Rom 8, 31 b – 35. 38–39

Eller C

For ingen av oss lever for seg sjølv, og ingen døyr for seg sjølv. Lever vi, så lever vi for Herren, og døyr vi, så døyr vi for Herren. Anten vi då lever eller døyr, høyrer vi Herren til. Difor var det Kristus døydde og vart levande att: Han skulle vera herre over både levande og døde. Men du, kvifor dømmar du bror din, eller kvifor ser du ned på bror din? Vi skal alle fram for Guds domstol, for det står skrive:

*Så visst som eg lever, seier Herren,
for meg skal kvart kne bøya seg,
og kvar tunge skal vedkjennast Gud.*

Så skal då kvar og ein av oss leggja fram sin eigen rekneskap for Gud. **Rom 14, 7–12**

Eller D

Kjærleiken tek aldri slutt.
Profetgåvene skal bli borte,
tungene skal teia og kunnskapen forgå.

For vi skjønar stykkevis og talar profetisk stykkevis.
Men når det fullkomne kjem,
skal det som er stykkevis, ta ende.

Då eg var barn, tala eg som eit barn, tenkte eg som eit barn, forstod eg som eit barn.
Men då eg vart vaksen, la eg av det barnslege.

No ser vi i ein spegel, i ei gåte,
men då skal vi sjå andlet til andlet.
No skjønar eg stykkevis,
men då skal eg kjenna alt fullt ut, liksom eg fullt ut er kjend av Gud.

Så blir dei verande desse tre: tru, von og kjærleik.
Og størst av dei er kjærleiken. **1 Kor 13, 8–13**

Eller E

For dette forgjengelege må bli kledd i uforgjengelegdom, og dette dødelege kledd i udødelegdom. Men når dette forgjengelege er ikledd uforgjengelegdom og dette dødelege er ikledd udødelegdom, då blir det ordet oppfylt som står skrive:

Døden er slukt og sigeren vunnen.

Død, kvar er din brodd?

Død, kvar er din siger?

Brodden i døden er synda, og krafta i synda er lova. Men Gud vere takk som gjev oss siger ved vår Herre Jesus Kristus! **1 Kor 15, 53–57**

Eller F

Men vi som høyrer dagen til, vi skal vera edrue, kledde med tru og kjærleik som brynje og med vona om frelse som hjelm. For Gud har ikkje valt oss ut til vreide, men til å vinna frelse ved vår Herre Jesus Kristus. Han døydde for oss så vi skal leva saman med han anten vi vaker eller søv. Difor må de setja mot i kvarandre og oppbyggja kvarandre. **1 Tess 5, 8–11 a**

Eller G

Og eg såg *ein ny himmel og ei ny jord*. For den første himmel og den første jord var borte, og havet var ikkje meir. Og eg såg den heilage byen, det nye Jerusalem, koma ned frå himmelen, frå Gud, gjord i stand lik ei brur som er pynta for sin brudgom. Og eg høyrde frå trona ei høg røyst som sa:

«Sjå, Guds bustad er hos menneska.

Han skal bu hos dei,

og dei skal vera hans folk,

og Gud sjølv skal vera hos dei.

Han skal vera deira Gud.

Han skal tørka kvar tåre frå auga deira,
og døden skal ikkje vera meir,
og ikkje sorg og ikkje skrik og ikkje pine.

For det som ein gong var, er borte.»

Han som sit på trona, sa: «Sjå, eg gjer alle ting nye!» [Op 21, 1–5 a](#)

Tekstgruppe III

Anten A

«Sæle dei som er fattige i ånda,
himmelriket er deira.

Sæle dei som sørgjer,
dei skal bli trøysta.

Sæle dei audmjuke,
dei skal arva jorda.

Sæle dei som hungrar og tørstar etter rettferda,
dei skal bli metta.

Sæle dei miskunnsame,
dei skal få miskunn.

Sæle dei reine i hjartet,
dei skal sjå Gud.

Sæle dei som skaper fred,
dei skal kallast Guds born.

Sæle dei som blir forfølgde for rettferd skuld,
himmelriket er deira. [Matt 5, 3–10](#)

Eller B

Då sabbaten var til ende og det tok til å lysna første dagen i veka, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å sjå til grava.

Då kom det brått eit kraftig jordskjelv, for ein Herrens engel steig ned frå himmelen, gjekk fram til grava, rulla steinen ifrå og sette seg på han. Han var som eit lyn å sjå til, og kleda hans var kvite som snø. Vaktmennene skalv av redsle for han og vart liggjande som døde. Men engelen tala til kvinnene og sa: «Ver ikkje redde! Eg veit at de leitar etter Jesus, den krossfeste. Han er ikkje her; han er stått opp, som han sa. Kom og sjå staden der han låg! Skund dykk av stad og sei til læresveinane hans: ‘Han er stått opp frå dei døde, og no går han føre dykk til Galilea; der skal de få sjå han.’ – No har eg sagt det til dykk.»

Då skunda dei seg bort frå grava, redde, men jublande glade; og dei sprang av stad for å fortelja det til læresveinane. Og sjå, Jesus kom imot dei og sa: «Ver helsa!» Då gjekk dei fram, tok om føtene hans og tilbad han. Og Jesus sa til dei: «Ver ikkje redde! Gå og sei til brørne mine at dei skal fara til Galilea. Der skal dei få sjå meg.» [Matt 28, 1–10](#)

Eller C

Dei bar småborn til Jesus for at han skulle røra ved dei, men læresveinane viste dei bort. Då Jesus såg det, vart han sint og sa til dei: «Lat småborna koma til meg og hindra dei ikkje! For Guds rike høyrer slike til. Sanneleg, eg seier dykk: Den som ikkje tek imot Guds rike slik som eit lite barn, skal ikkje koma inn i det.»¹⁶ Så tok han dei inn til seg, la hendene på dei og velsigna dei. [Mark 10, 13–16](#)

Eller D

Spenn beltet om livet og lat lampene brenna! Ver lik tenarar som ventar herren sin heim frå bryllaupsfest og står ferdige til å opna så snart han kjem og bankar på. Lukkelege er dei tenarane som herren finn vakne når han kjem! Sanneleg, eg seier dykk: Han skal binda opp kjortelen, føra dei til bords og sjølv gå fram og tena dei. Ja, lukkelege er dei som han finn vakne, sjølv om han ikkje kjem før i andre eller tredje nattevakta! [Luk 12, 35–38](#)

Eller E

Sanneleg, sanneleg, eg seier dykk: Den som høyrer mitt ord og trur på han som har sendt meg, har evig liv og kjem ikkje for dommen, men har gått over frå døden til livet. Sanneleg, sanneleg, eg seier dykk: Det kjem ein time, ja, han er alt komen, då dei døde skal høyra røysta til Guds Son, og dei som høyrer, skal leva. For slik Far har liv i seg sjølv, har han òg gjeve Sonen å ha liv i seg sjølv, og han har gjeve han fullmakt til å halda dom fordi han er Menneskesonen. [Joh 5, 24–27](#)

Eller F

Alle dei som Far gjev meg, kjem til meg, og den som kjem til meg, skal eg så visst ikkje visa bort. For eg er ikkje komen ned frå himmelen for å gjera det eg sjølv vil, men det han vil, han som sende meg. Og det han vil, han som sende meg, er at eg ikkje skal mista nokon av alle dei han har gjeve meg, men reisa dei opp på den siste dagen. For det vil Far min, at kvar den som ser Sonen og trur på han, skal ha evig liv, og eg skal reisa han opp på den siste dagen.»
[Joh 6, 37–40](#)

Eller G

Eg er den gode gjetaren. Eg kjenner mine, og mine kjenner meg. Og eg gjev dei evig liv; dei skal ikkje i all æve gå tapt, og ingen skal riva dei ut av mi hand. Det Far min har gjeve meg, er større enn alt anna, og ingen kan riva det ut av handa til Far min. [Joh 10, 14. 28–29](#)

Eller H

Lat ikkje hjartet dykkar uroast! Tru på Gud og tru på meg! I huset til Far min er det mange rom. Var det ikkje slik, hadde eg då sagt dykk at eg går og vil gjera klar ein stad til dykk? Og når eg har gått og gjort klar ein stad til dykk, kjem eg att og tek dykk til meg, så de skal vera der eg er. Og dit eg går, veit de vegen.»

Tomas seier til han: «Herre, vi veit ikkje kvar du går; korleis kan vi då vita vegen?» Jesus seier: «Eg er vegen, sanninga og livet. Ingen kjem til Far utan gjennom meg. [Joh 14, 1–6](#)

Bibeltekstane er henta frå Bibel 2011 © Det Norske
Bibelselskap